Izabela Sosnowicz – Ptak

Dyrektor Miejskiego Centrum Kultury i Sztuki w Pułtusku

„Teatr w Pułtusku – wczoraj i dziś."

Ponieważ temat ten jest niezwykle rozległy, okresy omawiane znajdą swoje miejsce na wystawie oraz publikacji podsumowującej projekt. Dzisiaj jestem zmuszona ograniczyć wykład zaledwie do trzech podtematów potraktowanych niezwykle skrótowo:

1. Powojenny ruch teatrów amatorskich.
2. Państwowy Teatr Ziemi Mazowieckiej.
3. W domu kultury.

Powojenny ruch teatrów amatorskich.

16 stycznia 1945 roku Pułtusk został wyzwolony przez Armię Radziecką. Pomimo ogromnych zniszczeń, budynek teatru ocalał. Chociaż zdewastowany, to wkrótce uruchomiono w nim kino, a także zaczęto wystawiać pierwsze sztuki teatralne.

W sprawozdaniach powiatowych pełnomocników W. B. K. P. pisanych w latach 1945 -1947, znajdują się informacje na temat spraw społeczno-kulturalnych powiatu pułtuskiego.

W pierwszych latach powojennych bardzo aktywnie działały, w dziedzinie teatru, m.in.: Koła Młodzieży Wiejskiej „Wici", Koła Gospodyń Wiejskich oraz Ochotnicze Straże Pożarne, wystawiając sztuki w stodołach wiejskich lub na prowizorycznych estradach.

W Gminie Kleszewo w latach 1946 – 1947 wystawiono około 33 spektakli.
W Gminie Kozłowo w latach 1945 – 1947 wystawiono około 29 spektakli.
W Gminie Zatory w latach 1945 – 1947 wystawiono około 25 sztuk.
W Gminie Gołębie w latach 1945 – 1947 wystawiono około 14 sztuk.
W Gminie Somianka w latach 1946 – 1947 wystawiono około 11 spektakli.
W Gminie Zegrze w latach 1946 – 1947 wystawiono około 11 spektakli.
W Gminie Winnica w latach 1946 – 1947 wystawiono około 11 sztuk.
W Gminie Wyszków w latach 1945 – 1947 wystawiono około 10 sztuk.
W Gminie Obryte w latach 1946 – 1947 wystawiono około 10 sztuk.
W Gminie Nasielsk w roku 1947 wystawiono około 5 sztuk.
W Gminie Serock w latach 1946 – 1947 wystawiono około 3 sztuk.

Razem w latach 1945 - 1947 w powiecie pułtuskim (z wyłączeniem miasta Pułtuska) odbyło się około 162 spektakli teatralnych.
Najczęściej grano sztuki: ***Mundur swatem*** (17), ***Wojskowa kuracja*** (7), ***Kajcio*** (6), ***Zaloty na kwaterze*** (5), ***Szczęście Hani*** (4), ***Stryj przyjechał*** (4), ***Baśka*** (4) , ***Wesele na prądniku*** (4) , ***Panna rekrutem*** (4), ***Babska polityka*** (4), ***Błazen*** (3) , ***Dla świętej ziemi*** (3).

Wiosną 1945 roku został utworzony przez Juliana Piekarskiego i Bronisława Kowalskiego zespół teatralny OM TUR w Pułtusku. Pomysłodawcą powstania grupy teatralnej był

burmistrz Jan Rzeczkowski. W skład zarządu sekcji weszli, obok wyżej wymienionych: Bogusław Zawadzki, Krystyna Posyła, Marian Marcinkowski. Przedstawienia, początkowo jednoaktówki, reżyserował Bronisław Kowalski, a po jego wyjeździe z Pułtuska Edward Cicharski (przedwojenny kapitan 13 pułku piechoty). Aby umożliwić wieczorne próby, członkowie zespołu otrzymali przepustki na poruszanie się w mieście po zmierzchu . Sztuki wystawiane były w zdewastowanym budynku teatru miejskiego lub sali Domu Rzemiosła. Sekcja teatralna zakończyła działalność wraz z wcieleniem OM TUR do ZMP w 1948 roku. W roku 1951 reaktywowano działalność zespołu, jednak wkrótce rozpadł się, ze względu na trudności z cenzorami, którzy narzucali grupie tytuły sztuk. W sprawozdaniach pełnomocnika Wojewódzkiego Biura Kontroli Prasy zarejestrowano, że zespół OM TUR otrzymał zezwolenia na wystawienie następujących sztuk:

kwiecień 1945 - ***Kwiat paproci*** - J. Kraszewskiego i ***Szpital wariatów*** - Jana Klaty;

25.8.1945 - ***Radcy pana radcy*** - Michała Bałuckiego;

9.10.1945 - ***Stary piechur i jego syn huzar*** - Józefa Szygethiego;

17.1.1946 - ***Spadkobiercy*** - Adama Grzymały – Siedleckiego;

17.11.1946- ***Dwóch głuchych*** - J. Moineaux oraz ***Kajcio*** - Stanisława Dobrzańskiego;

29 i 30.12.1946 - ***Panna rekrutem*** - Bolesława Kazimierza Stefańskiego.

W roku 1947 zespół kilkakrotnie wyjeżdżał ze swymi występami do Wyszkowa, Zegrza i Nasielska. Szczególnie wyprawa do Nasielska utkwiła w pamięci wszystkich uczestników zespołu. Mianowicie podczas ustawiania się chóru – estrada runęła. Członkowie usunęli deski, podstawili cegły i występ odbył się bez zakłóceń. We wsiach Obryte i Pniewo – występowano w stodołach. Ostatni zarejestrowany przez pełnomocnika występ zespołu odbył się w dniu 21.1.1948 w związku z 25-leciem działalności OM TUR na terenie Pułtuska.

15 IX 1947 roku odbyło się spotkanie sympatyków teatru, w efekcie Edward Cicharski - kierownik Wydziału Oświaty i Kultury PRN w Pułtusku wyreżyserował następujące sztuki: ***Gałganek*** - D. Nicodeniego w przekładzie I. Kraszkiewicza, ***Małżeństwo Loli*** - Henryka Zbierzchowskiego, ***Takie Czasy*** - Jerzego Jurandota, ***Ich dwóch*** - Romana Niewiarowicza, ***Szkice węglem*** wg Henryka Sienkiewicza oraz ***Sprawa rodzinna*** - J. Lutowskiego.

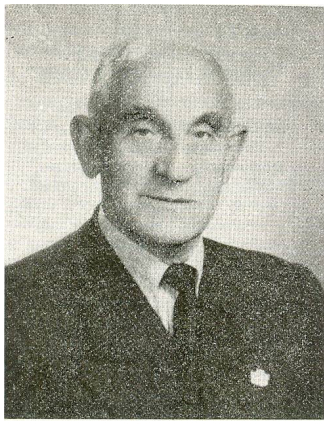

„W pięknej świetlicy „Domu Rzemieślnika" w Pułtusku w dn. 4 b.m. odbyło się interesujące przedstawienie znanej sztuki współczesnego dramaturga J. Lutowskiego „Sprawa rodzinna" wystawianej przez miejscowy amatorski zespół teatralny. Sztuka traktująca o bieżących problemach naszego życia sprawiła, że artyści amatorzy (szczególnie ob. Duszczykowa, ob. Sklepkowski, ob. Kowalska) stworzyli na scenie żywe postacie prawdziwych ludzi. O naszym zespole teatralnym trzeba powiedzieć, że zapowiada się dobrze na przyszłość".
Trybuna Mazowiecka, 1954 r.

W kolejnych latach Wydział organizował Eliminacje Powiatowe dla Zespołów Teatralnych z terenu powiatu pułtuskiego w ramach Przeglądu Wiejskich

Związków Zespołów Teatralnych. Przykładowo, w protokole z 14 kwietnia 1959 roku zawarto informację, że Sąd Konkursowy przyznał: I miejsce - zespołowi świetlicowemu ze Strzegocina za przygotowanie sztuki M. Szablickiej ***Wianek***; II miejsce – zespołowi Z.M.W. z Psar za przygotowanie sztuki Henryka Sienkiewicza ***Sąd nad Latarnikiem***; III miejsce – zespołowi Z.M.W. z Golądkowa za przygotowanie fragmentów z ***Antygony*** Sofoklesa. Wyróżniono również zespoły: świetlicowy z Gzów za komedię Mariana Dąbrowskiego ***Złoto nie dziewczyna*** oraz zespół z Białowieży za sztukę Józefa Korzeniowskiego ***Majster i Czeladnik***.

W chwili obecnej trudno powiedzieć: dlaczego ruch teatralny zaczął słabnąć w kolejnych latach? Zapewne dalsze badania tematu, dadzą odpowiedź na to pytanie.

Państwowy Teatr Ziemi Mazowieckiej

Siedziba Teatru Ziemi Mazowieckiej w Warszawie

Budynek Miejskiego Domu Kultury w Pułtusku

Z perspektywy czasu, dla dzisiejszych słuchaczy nazwa Państwowy Teatr Ziemi Mazowieckiej, wydaje się oczywista, normalna, ot po prostu teatr, a jednak jego powstanie było zjawiskiem ważnym, niezwykłym, niemal pionierskim. Ministerstwo Kultury i Sztuki zleciło Wandzie Wróblewskiej i Krystynie Berwińskiej, zorganizowanie i prowadzenie Teatru Ziemi Mazowieckiej w 1955 roku. Jako instytucja, teatr ten zaczął działać od 1 stycznia 1956 roku. Miał on siedzibę w Warszawie przy ul. Szwedzkiej .

Można zapytać, co było niezwykłego w tym teatrze? Otóż sama idea. Ideą Teatru Ziemi Mazowieckiej było to, że był to teatr objazdowy, że publiczność miast i wiosek była publicznością „premierową".

„Teatr Ziemi Mazowieckiej stworzył nowy typ, nowy model teatru (…) dokonał przede wszystkim wyłomu w dziedzinie linii repertuarowej, odchodząc zdecydowanie od nurtu mieszczańskiego, a nawiązując do pięknych tradycji teatru ludowo-romantycznego ". Tak pisał Andrzej Szpakowski w artykule o stanie i potrzebach kultury artystycznej ziemi mazowieckiej. Takie były założenia początkowe – nawiązanie do tradycji teatru ludowego. Jednak z biegiem czasu repertuar teatru odbiegł nieco od pierwotnych założeń. I jak pisano w ówczesnej prasie „rysę" stanowiły ***Śluby panieńskie***, których wartości jako komedii nie negowano, jasne było jednak, że utwór ten nie mieścił się w granicach pojęcia „teatru ludowego" .

*„**Śluby panieńskie**" (1957)– źródło: Pracownia dokumentacji teatru im. Barbary Krasnodębskiej. Instytut Teatralny w Warszawie.*

*„**Balladyna**" (1957) – źródło: Pracownia dokumentacji teatru im. Barbary Krasnodębskiej. Instytut Teatralny w Warszawie.*

Wyłomowi repertuarowemu towarzyszyła śmiałość rozwiązań scenograficznych, co zasadniczo różniło eksperyment teatru mazowieckiego od innych teatrów objazdowych w kraju. Spektakle odbywały się w różnych budynkach i salach, nie wszystkie były do tego przystosowane. Zasadniczą sprawą były warunki jakimi dysponowały miasta i wsie oraz finansowanie sztuk. Sztuka tzw. „mała" była tańsza od tzw. „dużej". Chodziło tu zarówno o zespół aktorski, kostiumy jak i scenografię. Nie wszystkie odwiedzane miejscowości dysponowały odpowiednimi salami, żeby przyjmować sztuki „duże" takie jak ***Owcze źródło*** czy ***Balladyna***. Odejście od pierwotnych założeń repertuarowych (teatru ludowego), podyktowane było dostosowaniem się do potrzeb i oczekiwań publiczności. W jednej z gazet znajdujemy takie oto świadectwo

„Wytwarza się więc paradoksalna sytuacja, w której teatr dla wsi pokazuje swojemu właściwemu odbiorcy jedynie sztuki, które właściwie nie powinny (wg. koncepcji teatru ludowego) znajdować się w jego repertuarze, natomiast przedstawienia najbardziej reprezentatywne dla tego rodzaju teatru znajdują swojego widza jedynie w miastach. Jak dyrekcja ma temu zaradzić? Czy zmienić koncepcję teatru? To by się równało kapitulacji. (…) … w licznych rozmowach z widzami po przedstawieniach Teatru Ziemi Mazowieckiej powtarzającym się motywem były słowa gorącej wdzięczności za przyjazd oraz stwierdzenie: nie chcemy sztuk o wsi, mamy tego dość na co dzień. "

Ciekawostką i wynalazkiem teatru były organizowane od 1958 roku spektakle na barce, która pływała po Wiśle. Była tam zainstalowana prowizoryczna salka i scena, dzięki temu mieszkańcy miejscowości położonych nad Wisłą „tak zabitych deskami od świata, że przez cały czas okupacji widziano tam zaledwie paru hitlerowskich żołnierzy zetknęli się po raz pierwszy z teatrem ". Oto fragment wywiadu z Bogdanem Grzybowiczem aktorem Teatru wtedy Rozmaitości, a dzisiejszej Bagateli w Krakowie:

„ Dzisiaj - Teatr Ziemi Mazowieckiej - brzmi groźnie, zdaję sobie z tego sprawę, ale wtedy to było jedno z najkapitalniejszych przedsięwzięć teatralnych w Polsce. Ów Teatr grający zarówno w Warszawie jak i jeżdżący po Polsce, prowadziły dwie uczennice Leona Schillera - Wanda Wróblewska i Krystyna Berwińska. Teatr Ziemi Mazowieckiej to był znakomity i ciekawy repertuar, świetni reżyserzy (między innymi: Jan Świderki, Bohdan Korzeniowski), koledzy aktorzy, dobra atmosfera. Graliśmy Szekspira, Brechta, Durenmatta. (…) Oprócz klasyki także ówczesną awangardę. To co wyróżniało ten Teatr od innych, to był szczególny sposób spędzania sezonu letniego. Otóż

latem graliśmy nasze przedstawienia na barce. Ano właśnie, na takiej normalnej barce pływającej po rzece Wiśle. To był drugi na świecie pływający teatr. (Tym pierwszym był zespół występujący na statku pływającym po Missisipi). Nasza barka była ogromną jednostką. To była amerykańska desantowa barka, na której znajdowała się regularna widownia dla około 200 osób, normalna scena i garderoby. Za nami płynęła druga jednostka tzw. Koszarka, która stanowiła hotelik. Występowaliśmy przez dwa tygodnie, po czym zmieniał nas zespół kolegów z innym przedstawieniem. Ta rzecz niezwykła i niecodzienna, szalenie urozmaicała nie tylko nasze życie. Graliśmy - przy pełnych widowniach - regularny; dramatyczny repertuar Teatru. O tym unikatowym "pływającym" przedsięwzięciu teatralnym powstało kilka filmów. ”

W poszukiwaniu informacji o Teatrze Ziemi Mazowieckiej, znalazłam inny ciekawy fragment listu, fragment, który tu przytoczę: „Jestem z całym uznaniem dla pracy P. T. Z. M. Uważam, że powraca on do pięknych tradycji „Reduty” tj. dba o to, by dobre sztuki, dobra praca i reżyseria mogły być oglądane nie tylko w stolicy, lecz dotarły do dalekich miasteczek, do starego widza do szerokich mas. Staranny dobór sztuk, dobre ich opracowanie, są dużymi osiągnięciami w dziedzinie szerzenia kultury i sztuki. Dobrze byłoby, by co miesiąc Teatr Ziemi Mazowieckiej mógł przybyć do Pułtuska – takie jest zdanie wielu mieszkańców. (podpisano) Julia Szymanowska. Nauczycielka Liceum Pedagogicznego ”(1957r.). Cóż, jak się okazuje nie każda sztuka z repertuaru tego teatru wystawiana była w Pułtusku. Jak znajdujemy w jednym z programów teatralnych napisano: „Również Pułtusk tak często odwiedzany przez nasz Teatr z przykrością musimy obecnie omijać. W dalszym ciągu brak garderób i po tempie przeprowadzanego remontu nie widzimy możliwości wznowienia naszych występów w tym i przyszłym roku. Co na to gospodarze miasta? ” Dotyczyło to sztuki ***Pomyłki jednej nocy*** Oliviera Goldsmitha, z 1961 roku. Tak więc również najprawdopodobniej w 1962 Teatr nie zaglądał do naszego miasta, ale to jeszcze sprawdzimy.

W 1964 roku Pułtusk obchodził jubileusz „4 wieki teatru w Pułtusku”. Z tej okazji, oprócz imprez okolicznościowych, 23 listopada odbył się spektakl TZM: ***Sikorki, czyli Mazowieckie dziewczęta*** Jana Nepomucena Kamińskiego w reżyserii Wandy Wróblewskiej.

Źródło: Instytut Teatralny w Warszawie.

Źródło: Miejskie Centrum Kultury i Sztuki w Pułtusku.

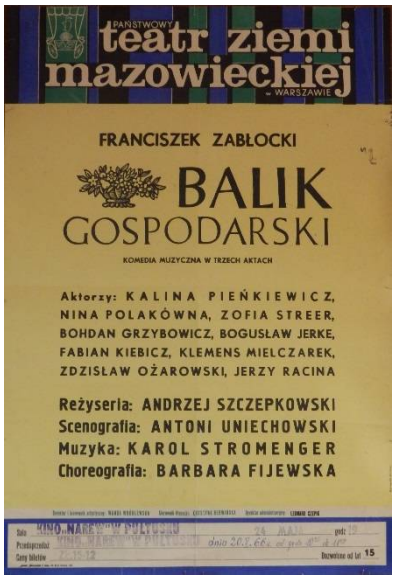

Źródło: Miejskie Centrum Kultury i Sztuki w Pułtusku.

W ciągu dwudziestu lat objazdowej działalności wystawiono 124 premiery. Przeważał repertuar klasyczny, uważany za wielką klasykę teatralną. Różnorodność repertuaru, jego barwność i wielorakość, stawia PTZM w rzędzie najbardziej ambitnych teatrów objazdowych. Znajdujemy tu sztuki: Szekspira, Czechowa, Brechta, Domańskiego, Zabłockiego, Bałuckiego oraz wielu innych znanych i znakomitych autorów.

I jeszcze taka ciekawostka, przesłanie przytaczanego wcześniej Andrzeja Szpakowskiego - autora artykułu o tym teatrze:

„Aby skromny wysiłek PTZM nie ograniczał się tylko do garści swoich przypadkowych widzów, należałoby zwrócić szczególną uwagę na rozwijanie wszelkiego rodzaju form społecznej transmisji i utrwalenia upowszechnianych przez spektakle Teatru wartości. Służyć temu zadaniu powinny kluby czy koła miłośników teatru oraz amatorskie grupy teatralne. Ruch amatorski w tym zakresie, odznaczający się na Mazowszu niezwykłą bujnością i ambicjami, winien w większym niż dotąd stopniu wykorzystać działalność PTZM. Blisko 2 tys. osób, zrzeszonych jest w ruchu teatru amatorskiego (…). Zakres oddziaływania teatru amatorskiego jest w naszym województwie ogromny, sięga ponad 250 tys. odbiorców. Systematyczna praca z tak poważną grupą społeczną może przynieść ogromne i trwałe efekty, jeśli tylko zostanie stworzony właściwy klimat dla pracy teatru amatorskiego, a kluby i koła przyjaciół teatru znajdą opiekę władz miejskich, powiatowych i wojewódzkich.”

Od 10 października 1978 roku do 25 kwietnia 1990 roku zespół teatru kontynuował działalność artystyczną pod nazwą Teatr Popularny, następnie Teatr Szwedzka, aż wreszcie Teatr Rozmaitości w Warszawie .

„Skrzywdzeni i poniżeni” *(sezon 1963/64)*
Źródło: Miejskie Centrum Kultury i Sztuki w Pułtusku

„Chłopi” *(1966)*
Źródło: Miejskie Centrum Kultury i Sztuki w Pułtusku.

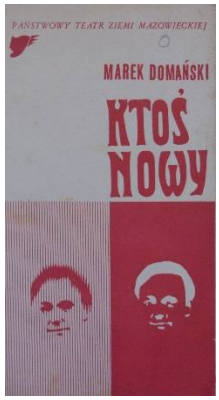

„Zielony gil” *(1967)* ***„Ktoś nowy”*** *(1967)* ***„Klub kawalerów”*** *(1969)* ***„Zaklęty jawor”*** *(1972)*

Źródło: Miejskie Centrum Kultury i Sztuki w Pułtusku.

W domu kultury

Powiatowy Dom Kultury został otwarty w 1964 r. Od początku powstania do czasów obecnych (to przecież 50 lat) nie sposób omówić wszystko, w ograniczonym czasowo referacie. Kontynuując działania Wydziału Oświaty i Kultury PRN, kolejni dyrektorzy wspierali amatorski ruch teatralny na terenie powiatu pułtuskiego, chociaż można zaobserwować słabnięcie zaangażowania w porównaniu do poprzedniego piętnastolecia. Szczególnie znacząco w historii działalności PDK, zapisał się teatr amatorski dorosłych - „Amorus”. W okresie od powstania domu kultury, duży nacisk kładziono na teatrzyki dziecięce i głównie te dominowały w kolejnych latach działalności instytucji.

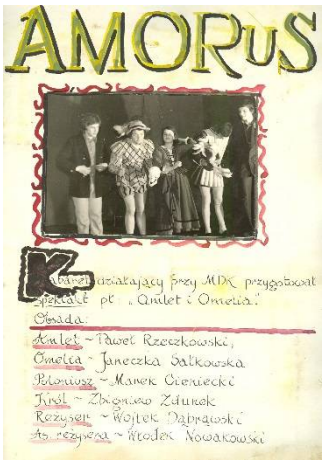

Zdjęcia teatru AMORUS oraz teatru lalkowego KUBUŚ. Źródło: Miejskie Centrum Kultury i Sztuki w Pułtusku

Po 1990 roku, działało wiele grup teatralnych, ale na uwagę zasługuje kilka z nich, były to: „Qui pro quo” - klasyka teatralna i kabaret - grupa prowadzona przez Alicję Gorczyńską („Dzidy cz. II” , „Pułtuskie Zaduszki”, „Miłość nie jedno ma imię”); „Pułpatrzydło” - teatrzyk dziecięcy prowadzony przez Julię Barbarską („Narodziła się nam nadzieja i miłość”, „O niegrzecznej Zosi i jej pomocnikach”); „Ogniki” i „DA*f*KA” - grupy prowadzone przez Annę Świerczewską, miały na swoim koncie wiele wspaniałych brawurowo zagranych spektakli. („Balladyna w metropolii”, „Mikołajkowe historie kabaretowe”, „Nemo i klątwa meduzy”, „Mali agenci w opałach”, „Perły szczęścia nie dają” „W kierunku światła– historia narodzin Jezusa”, „Sztuka o mało co teatralna”, „Serenada” według scenariusza Sławomira Mrożka, „Próba syntezy” – spektakl teatru ruchu w reżyserii Grzegorza Świerczewskiego w ramach projektu „Obudź w sobie twórcę”, „Kajoludek”, „Jasełka na wesoło. W drodze do Betlejem”).

„Dziady” *(1996)*

”Jaskinia filozofów” *(2008)*

„Sztuka o mało co teatralna” *(2008)*

„Mali agenci w opałach” *(2007)*

W 2010 roku z okazji Jubileuszu 100-lecia domu kultury została wystawiona przez Teatr Amatorski Miejskiego Centrum Kultury i Sztuki w Pułtusku, sztuka Jerzego Szaniawskiego „Ptak” w reżyserii Krzysztofa Kamińskiego.

Źródło: Miejskie Centrum Kultury i Sztuki w Pułtusku

Akademia Humanistyczna im. Aleksandra Gieysztora w Pułtusku.

W 1994 roku powstała w Pułtusku Wyższa Szkoła Humanistyczna im. Aleksandra Gieysztora obecnie Akademia Humanistyczna im. Aleksandra Gieysztora. Wraz z powstaniem Uczelni rozpoczął działalność teatr studencki „Szept". Większość prób oraz spektakli odbywało się w Miejskim Domu Kultury. Jednym z przedstawień była sztuka „Na wieży Babel" wystawiona na małej scenie (w sali kameralnej) dwukrotnie 20 marca i 10 maja 1997 roku. Od 1998 teatr był prowadzony przez znanych aktorów i reżyserów Jana i Halinę Machulskich. Pod ich kierownictwem studenci-aktorzy zadebiutowali już 1 kwietnia w sztuce Federico Garcii Lorci „Dom Bernardy Alba" oraz „Żałoba przystoi Elektrze" Eugene O'Nilla.

W 1997 roku powstała następna grupa „Alternatywny Teatr Studencki", której członkowie spotykali się regularnie w każdy poniedziałek na dużej scenie. W tym czasie poniedziałek był dniem wolnym dla kina. Jednak najbardziej zapisał się w pamięci teatr studencki „Zwierciadło", działający w latach 2001-2007, pod kierunkiem Mariana Wiśniowskiego. Aktora z bogatym dorobkiem artystycznym. Wśród wybranych sztuk znalazły się między innymi: „Panna Maliczewska" wg Gabrieli Zapolskiej. „Sułkowski" akt III; „Wujaszek Wania". Podczas czwartej edycji widowiska „Wjazd Napoleona do Pułtuska", która miała miejsce 15 stycznia 2005 roku, studenci zaprezentowali spektakl pt. „Miłość rządzi światem. Napoleon i Maria Luiza" na podstawie prozy Guy Bretona. Teatr studencki wystawił również sztuki: „Antygona" oraz „Moralność pani Dulskiej". Przedwczesna śmierć reżysera Mariana Wiśniowskiego przerwała pracę z grupą teatralną „Zwierciadło".

Wśród innych grup związanych z WSH (Akademią) należy także wymienić Teatr ZNAK z widowiskiem „Historia karnawału". (Spektakl ten odbył się przy współudziale uczniów z Zespołu Szkół nr 4). Następnie Teatr ŚRUBA prowadzony przez Grzegorza Świerczewskiego, charakteryzujący się nowym spojrzeniem na zagadnienia teatru, ciekawymi propozycjami sztuk o zabarwieniu satyrycznym, przyciągający grupę młodzieży niepokornej.

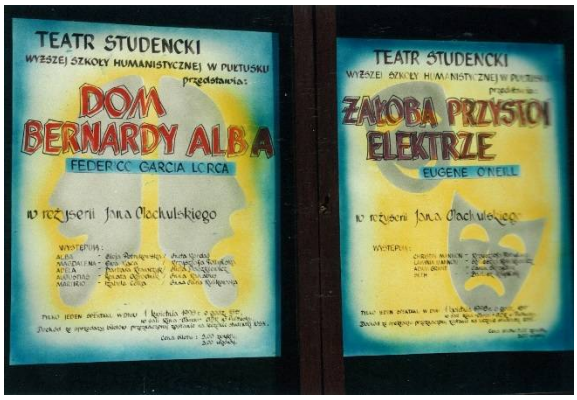

Halina i Jan Machulscy. Źródło: Akademia Humanistyczna im. A. Gieysztora w Pułtusku.

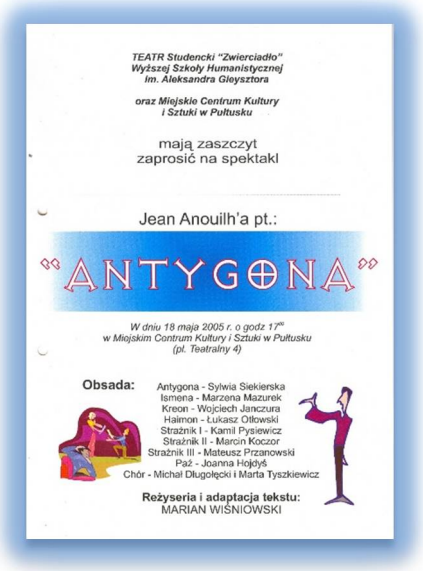

Na zdjęciu od lewej: Sylwia Siekierska, Marian Wiśniowski, Marzena Mazurek.

„Moralność Pani Dulskiej". Źródło: Miejskie Centrum Kultury i Sztuki w Pułtusku.

Festiwal Teatrów Studenckich „ATENA” (2005 – 2011)

Festiwal Teatrów Studenckich „ATENA” po raz pierwszy zorganizowany został w 2005 roku. Idea festiwalu wyszła od grup teatralnych WSH: ZWIERCIADŁO i Teatr „5 – ciu Atmosfer”. W początkowych latach opiekunką festiwalu była prof. dr hab. Irena Szybiak – Prorektor do spraw studenckich, w latach późniejszych prof. nadzwyczajny Marian Dygo – również Prorektor do spraw studenckich. Honorowy patronat nad przedsięwzięciem sprawował Burmistrz Miasta Pułtuska, a współorganizatorem było Miejskie Centrum Kultury i Sztuki. Festiwal odbywał się w maju i trwał na ogół od trzech do czterech dni. Same przedstawienia na przemian z małymi przerwami dla przemieszczania się widowni odbywały się w Sali kina i Sali kameralnej centrum kultury w klubie studenckim , także na ulicach naszego miasta. Szczegółowe informacje na temat festiwalu w latach 2003-2007, zostały zawarte w publikacji „Dom sztuk. 1993-2007”.

Zdjęcia Festiwalu Teatrów Studenckich ATENA z różnych lat. Źródło: Akademia Humanistyczna im. A. Gieysztora w Pułtusku.

***